

Zodra de bode zei waarom hij werd gezonden,
 verstond zij ook meteen waarom haar schatten slonken.
 250 't Verdwijnen van het kruid betekend' ook voor haar
 de hongersnood en dood van heel haar wespenschaar.
 Ze riep haar darren saam en zwermden met hen uit
 tot bij de grote Raad van 't zo bevriende kruid.
 't Was Korenbloem die haar zeer liefdevol ontving,
 255 maar volgens 't protocol, zoals dat altijd ging
 wanneer een koningin eens op visite kwam.
 Reinette echter gauw die taak dan overnam.
 Al was de nood zeer groot waarin het kruid verkeerde,
 toch zorgde zij ervoor dat Vespa niets ontbeerde,
 260 zij was de laatste hoop, want met haar koene krijgers
 kon zij het monster aan dat zo haar volk deed lijden.
 Maar Vespa zag al gauw aan d' ogen van de leden
 dat alle levensvreugd' uit d' ogen was verdwenen.
 "Mijn werksters meldden mij, zei Vespa tot de Raad,
 265 dat al een hele tijd het kruid steeds schaarser raakt.
 Een monster, zegden zij, zou 't kruidenras bedreigen,
 zodat ook 't wespenvolk straks honger zou gaan lijden."
 "Och, ware 't maar bedreigen, zo zuchtte Engelwortel,
 maar 't monster roeit ons uit met takken en met wortel.
 270 Noch Bereklauw noch Distel die konden 't monster aan,
 als U ons nu niet helpt, dan is 't met ons gedaan."
 "Juist daarom kwam ik hier om u mijn hulp te bieden,
 zei Vespa tot de Raad, zie hoe mijn darren zieden
 van woede en van nijd, want 'k heb hun reeds verteld
 275 waarom het kruid verkwijnt op d' akkers en op 't veld.
 Ze scherpten zeer speciaal hun zo geduchte wapen
 en wee het monster nu, ik hoor 't al woedend razen."

Hoefblad (het klein -)

Tussilago farfara

Het wintert nog, 't is bitter koud,
op aarde roert zich nog geen kruid,
en toch steekt reeds mijn kroon van goud
fatsoenlijk boven alles uit.

Beschuld ben ik van kop tot teen:
laat vriezeman op 't water staan,
al ingeduffeld als niet een
durf ik zijn winteradem aan.

Het volk mij "Zoon vóór Vader" noemt
omdat mijn blad nog rust in d' aard
en mij mijn bloem reeds maakt beroemd.
Frivool blijf ik toch steeds van aard.
Beschimp mij niet, o mensenzoon,
laat al uw winterwrok en nijd,
als schittert 't goud van mijne kroon
de lentefee wordt reeds verbeid.

Het zonnelicht dat d' aarde voedt,
onder mijn voet iets leven doet,
en blad na blad zich nu ontplooit,
farfara-geel, met meel bestrooid.
Bemaalt mijn blad de aarde groen,
laat mij dan van mijn kroon ontdoen.
Aldus mijn lot: en u verstaat
dat al wat schoon is ook vergaat.

Het blad zich verder nu ontplooit
op 't groen dat reeds de lente tooit,
en later wordt het reuzegroot,
fantastisch, net een paardepoot.
Beroemd is dus mijn bloem en blad.
Laat mij niet staan op 't levenspad:
als 't hoesten kwelt uw teer gestel,
de paardehoef vertrappelt 't snel.

Groot Hoefblad

Petasites hybridus

Klein Kruiskruid *Senecio vulgaris*

4

*Kruiden die in 't wilde groeien
laakt de mens uit ongelooft.
Emerson, de filosoof:
"In die kruiden deugden bloeien
nooit genoeg door mens geloofd."*

*Kuifjes al mijn bloempjes sieren,
reïn en rijzig als satijn.
uit onwetendheid de lieden -
is mijn kuif hun een chagrijn -
Senex, grijsaard, zij mij noemen.
'k Help nochtans de jonge maagden
rond de menstruatie-tijd
uit hun spasmen te geraken.
Is het dan te veel gezeid
dat men best mijn kruid mag roemen!*